

[Christmas Møller.]

træffende har sagt, „de mange Skatters Ministerium“. Vi har fra Regeringen faaet en Oversigt over Landbrugets Gældsforhold, men vi har ikke faaet den Skattelettelse for Landbruget, som dette efter vor Opfattelse har Krav paa.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne gøre nogle Bemærkninger til Socialdemokratiets ærede Ordfører. Det ærede Medlem talte om den halve Milliard Kroner Varer, som var overført fra den bundne Liste til Frilisten. Det ærede Medlem ved lige saa fuldt som vi andre, at for en meget betydelig Række af disse Varer gælder det, at paa det Tidspunkt, da de var paa den bundne Liste, var der i Realiteten fri Indførsel af disse Varer, i hvert Fald med Hensyn til Kvantum. Det ærede Medlem talte om den økonomiske Politik — fortsat, kan jeg for saa vidt sige, det er jo en Diskussion, der mange Gange har været ført her i Tinget —, talte om Arbejdsløshedsprocenterne og Kampen derom. Ingen kan bestride, at ved Indgangen til den nuværende Regerings Tilværelse var Arbejdsløshedsprocenten om Sommeren overmaade lav, saaledes som det blev fremhævet i Gaar. Jeg beder ærede Medlemmer af Regeringspartierne i Stedet for at se paa Arbejdsløshedsprocenterne at se paa de absolutte Tal og holde op for sig selv, hvor stor Arbejdsløsheden i Virkeligheden er.

Det ærede Medlem opstillede en Beregning paa det økonomiske Omraade paa Grundlag af Obligationkursernes Gennemsnit, kan jeg sige, i 4-aarige Perioder. Det var højst ejendommeligt, at det ærede Medlem standsede der, hvor han gjorde, og ikke gav det høje Ting et Indblik i, hvorledes Stillingen er i Dag, men det vil han maaske gøre, næste Gang han faar Ordet.

Man maa gaa ud fra, at det er Meningen snart at tage stærkt fat i Skattekommissionsudvalget angaaende Told og indirekte Skatter. Det maa efter vor Opfattelse være Opgaven til Afløsning af Valutacentralen at opbygge en Toldpolitik, som er arbejdsskabende og beskytter den hjemlige Produktion. Vi er overbevist om, at Valutacentralen ikke er det rette Instrument for Landet at føre Handelspolitik med, og vi vil anvende vore Kræfter paa at faa skabt en Erhvervs politik, som fremhjælper og ikke hemmer Erhvervs livet.

Vi ængstes ikke for Indgreb. Jeg tror, det er nødvendigt skarpt og bestemt at fremhæve, at der er meget ringe Sandsynlighed for, at den liberale Økonomi, saaledes som vi kendte den før i Tiden, kendte den før Krigen, vender tilbage. Med det Dan-

mark, vi kender nu, med det Europa og den Verden, vi kender, mekaniseret, elektrificeret, som det hele er, saaledes at det er den store Produktion, Masseproduktionen, som er det afgørende, kan jeg ikke se, at der er nogen Sandsynlighed for, at vi vender tilbage til et økonomisk System, hvorefter Kræfterne maa raade frit, uden Statsindgreb. Derfor siger jeg, at vi ængstes ikke for Indgreb. Stillingen i Dag er i Virkeligheden den, at i Praksis er der ikke noget Erhverv eller overhovedet nogen, der er økonomisk liberal her i Landet — det skulde da lige være det Medlem, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch aabenbart interesserede sig mest for.

Nej, økonomisk Liberalisme hersker i hvert Tilfælde ikke i Praksis. Gaar man til det danske Landbrug og spørger, om Landbrugets Stilling er den, at det er økonomisk liberalt, er Svaret: Nej. Landbruget ønsker Ordninger paa alle Omraader, Kornordning, Svineordning, Smørordning. Vi mener naturligvis, at de Ordninger, den høje Regering gennemfører, ikke er gode nok. Det er jo ikke saa underligt med den Regering, vi har. Store Dele af Landbruget mener naturligvis nøjagtigt det samme, men Angrebet sættes ikke ind paa, at man gennemfører Ordninger. Angrebet sættes ikke ind paa, at der er Plan. Den eneste, kan jeg sige, som ikke vil have Ordninger, er det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, og det kan man i og for sig næsten høre paa ham. Gaar jeg til andre Erhverv, gaar jeg til Industrien og spørger, hvorledes Stillingen er, om man ønsker, Frihed skal herske, om man ængstes for Indgreb; saa er Stillingen tværtimod den, at man paa en lang Række Omraader vil have Indgreb, vil have Told og andre Foranstaltninger. Gaar man til andre Erhverv, som f. Eks. Købmandstanden og Detailhandlerstanden, saa er Stillingen ogsaa her den — det husker vi ogsaa fra Næringslovens Behandling for nogle Aar tilbage —, at man nok inden for visse Grænser ønsker Frihed, men ogsaa kun inden for visse Grænser, og man vil i høj Grad have, at Staten skal gribe ind paa den ene eller den anden Maade.

Vi ængstes derfor ikke for Indgreb. Vi tror ikke, den liberale Økonomi vender tilbage. Tiden er blevet en anden, og i alle Erhverv hersker en Opfattelse, der er imod den liberale økonomiske Opfattelse, vi kendte før i Tiden. Men vi vil af al vor Magt vende os imod, at man vil benytte Tidens Vanskeligheder, saaledes som det saa let kan ske, til Socialisering af dette Lands Erhvervs liv. Vi tror, at Indgrebene